

Onsdagen den 25 Januari.

<p>Kontor: För prenumeration och annonsering i bladets tryckeri Vaktornsgatan N:o 17. Telefon N:o 29.</p>	<p>Prenumerationspris: Wiborg: Helt år Fmk 12; trejerdedelsår Fmk 9; halft år Fmk 6: 25 och fjerdedelsår Fmk 3: 25. För landsorten tillkomma postförvaltarearvode och försändningsprocent. I Ryssland: helt år 6 rub. och halft år 3 rub. 25 k.</p>	<p>Ansvarig redaktör: WERNER LÖNNBECK. (Träffas i redaktionsangelägenheter alla dagar kl. 3—4 e. m.)</p>	<p>Annonspris: För petitrad 10 penni, förutom 1:sta sidan der priset är 15 penni. Dödsfallsannonser 2 mk, annonser om vigde och födde 1 mk. Annonserna böra helst inlemnas på aftonen före tidningens utkommande.</p>	<p>Redaktionsbyrå: Vaktornsgatan N:o 17. (Stenhuset inne på gården). Telefon N:o 29.</p>
--	--	--	--	---

WIBORGSBLADET

utkommer 1888 med sex nummer i veckan, eller alla dagar utom dagen efter sön- eller helgdag. Priset är för helt år 12 mark; i landsorten tillkomma postafgifterna.

Daglista.

I dag Onsdag.

Kl. 2—4 e. m. Sjömanshuskontoret öppet.
Kl. 10—1 p. d.: Föreningsbankens kontor öppet.
Kl. 10—2 p. d.: Finlands banks kontor öppet.
Kl. 10—2 och 5—6 e. m. Nordiska Aktiebancens kontor öppet.
Kl. 9—1 f. m. Pastorskansliet öppet uti Ahrenbergs gård vid Fiskals gatan.
Kl. 11—1 p. d.: Drätselkammaren öppen.
Kl. 9—11 & 5—6. Stadsarkitektkontoret öppet.
Kl. 1/21—1/23 p. d.: träffas Stadsfogden H. Olsoni. (Papula ångvarn).
Kl. 6—8 e. m.: Läsesalen öppen.

Juridiska ombud:

Andelns advokatkontor, öppet kl. 9—10 t. m. och 5—6 e. m. uti Castréns gård vid Rödabrunns torget.
Ivar Schwöder, advokat i Finland, Alexandersperspektivet N:o 17, Telefon N:o 4. Kontoret öppet alla helgfria dagar fr. kl. 9—2 e. m.
Robert Selin, mottagningstid kl. 1/29—10 f. m. och 5—6 e. m. (Alfthans gård, Nystaden Magnusgatan 14).

Affärsbyrå:

Pettersson & Su delius, Repola gatan N:o 23, ombesörja fastighetsförsäljningar, penningplaceringar, juridiska och merkantila uppdrag, brand- och liförsäkringar. Telefon N:o 186.

Läkares mottagningstider:

Doktor Hoffström kl. 10—12 f. m. och 5—6 e. m. (Hirns gård N:o 2 vid Satorget).
Strömberg alla hvardagar kl. 9 1/2 till 11 f. m.
E. Roos kl. 9—11 f. m. o 5—6 e. m. (Dr. v. Weymann's lokal, Röda brunnsstorget N:o 30).
Åkesson kl. 8—10 f. m. och 5—6 e. m. (Alfthans gård i Nystaden).
Thesleff kl. 9—11 f. m. och 1/26—1/27 e. m. (Thompsons gård inom f. d. fästningen).
A. Heiseler, kl. 10—11 f. m. o 5—6 e. m. (Ryska Realskolan).
Ländläkaren E. Rolle alla dagar från kl. 9—1 f. m. samt 1/23—6 e. m. (N:o 4 i hörnet af Gråmunk- och Nedra gatan).
Sjuka intagas i läsesjukhuset kl. 1—2 e. m. Olycksfall intagas alla tider af dygnet.

Länsveterinär läkaren Felia Fredlander, boende i Koikkilins gård, Nystaden träffas alla dagar från kl. 8—11 f. m. och 3—5 e. m.

Bantåg afgå:

1111 St Petersburg afgå alla dagar passagerarevärd kl. 7 f. m. och 7,15 e. m.; godståg alla dagar kl. 8 f. m. och 12,15 middaggen.
1111 Helsingfors afgå passagerarevärd alla dagar kl. 1,15 e. m., samt tisdagar, torsdagar och lördagar kl. 11,30 e. m.; godståg alla dagar kl. 3,15 e. m.

Bantåg ankomma:

Från St Petersburg alla dagar passagerarevärd kl. 1,30 e. m.; godståg alla dagar kl. 10,15 f. m. och 2,20 e. m.
Från Helsingfors alla dagar passagerarevärd kl. 7,4 e. m.; samt onsdag, fredag och söndag morgon kl. 6,40; godståg alla dagar kl. 11,30 f. m.

Telegrafkontoret

hålles öppet kl. 8 f. m. — 12 på natten.

Resande.

Den 24 Januari.

H. Belvedere: Handl:ne Gentz fr. Hamburg och Heyerman fr. St Petersburg samt öfverste Chatelain med familj fr. I-matra.

H. Fleckenstein: Bokh. Blomqvist fr. St Petersburg.

H. d'Europe: Handl:ne Koschevnikoff och Stahl fr. St. Petersburg.

Kurser

Finlands Bank d. 21 Januari.

	Försäljningskurs	Inköpskurs
S:t Petersburg k. s.	219: —	215: —
London k. s.	25: 35	—
90 dd.	25: 17	25: 05
Paris k. s.	100: 30	—
90 dd.	99: 60	98: 90
Hamburg k. s.	124: 30	—
90 dd.	123: 30	122: 70
Lübeck k. s.	124: 30	—
90 dd.	123: 30	122: 70
Berlin k. s.	124: 30	—
90 dd.	—	—
Frankfurt a. M. k. s.	—	123: 70
90 dd.	—	—
Amsterdam 90 dd.	208: —	205: 40
à vista	209: 50	—
Stockholm k. s.	139: 30	138: 60
Antwerpen k. s.	100: —	—
90 dd.	99: 30	98: 60
Kristiania k. s.	139: 30	138: 50
Köpenhamn k. s.	139: 30	138: 50

Börskursen i S:t Petersburg den 24 (12) Januari 1888.

London 115,50, 114,50, 115,35 pro 100 pund.
Berlin 56,75, 56,50 pro 100 rmk.
Paris 45,00, 45,50 pro 100 fres.
Halvimprial 9: 23.

TJENSTÖKANDE.

En van kypare önskar plats nu genast, om svar anhålles till L. i detta blads kontor.

UTBUDES HYRA.

Ett kvarter af 12 rum, tambur och kök vid Nedra gatan, från den 1 Juni. Efterfrågas hos Oscar Clouberg.

DIVERSE.

Arkitekturbyrå.

J. Brynolf Blomqvist.

Wiklunds stenhus, Katarinegatan. Emottagningstid: kl. 9—11 f. m. och 5—6 e. m.

Blini med Caviar

serveras å Societetshuset.

Vexlings-Kontor

å Wiborgs Jernvägsstation.

Ryskt o. Finskt mynt.

Finska

Brandförsäkrings-Aktiebolaget

FENNIA

afslutar försäkringar emot alla slags brandskador genom Carl Borenius. Telefon N:o 47.

Offentliga Nöjen.

Å HOTEL D'EUROPE

I dag 25 Januari 1888
Stor Magisk Föreställning

7 Konserter.

Fröken Natalie Siemens under medverkan af Fröken Tscharna.

Början sker kl. 1/29 e. m. Entré 1 mk.

7 Konserter.

1:sta subskriberade anställes i dag Onsdag kl. 8 e. m. i Rådhusalen.

Program:

1. „Paragraph III“ Ouverture Suppé.
2. Cagliostro-walzer Strauss.
3. a) Tutti in Maschera Pedrotti.
b) Lied aus „Schöne Galathea“ Suppé.
4. Zigenar lif Kölling
5. „Indra.“ Overture Flotow.
6. a) Colombe Gounod.
b) Entreakt ur op. „Mignon“ Thomas.
7. a) Wiegenlied Solo
b) Spansk dans f. v. Hauser.
(Hr Wikman.)
8. Obéron fantasie Weber.
9. „Kronjuvelerna.“ Overture Auber.
10. La Cinquantaine. Dans i gammal stil. Solo för Cello Gabriel Marie.
11. Potpourri ur „Tiggarestudenten“ Millöcker.
12. a) Suomensång Pacius.
b) Final ur Kung Karls Jagt (på begäran)

Subskriptionspris för alla 7 konserter 5 mk.

Inträdesavgift för icke abonnenter 1 mk.

TH. SÖRENSEN.

Med högvederbörigt tillstånd anställes härstädes under nästkommande Februari månad ett LOTTERI, till förmån för finska samskolan i Helsingfors, och meddelas dem, som godhetsfullt önska bidraga till lotteriet med vinster, att sådana emottaga af:

fru A. Ahnger.	fru A. Wolff.
A. Andelin.	„ E. Åkerman.
T. Ahrenberg.	fröken D. Bützow.
„ B. Heinrichus.	„ A. Ehnberg.
„ E. Hellman.	„ B. Forsman.
„ A. Kumlin.	„ A. Forstén.
„ M. Lagerstets.	„ H. Hackman.
„ E. Lindqvist.	„ F. Heimberger.
„ H. Norring.	„ E. Olsoni.
„ G. Porthan.	„ M. Perret.
„ I. Qvarnström.	„ H. Ramsten.
„ S. Qvist.	„ A. Rothe.
„ E. Selin.	„ A. Sallmén.
„ E. Sirelius.	„ K. Telkiä.
„ M. Sthiel.	„ A. Wärnhjelm.
„ E. Wiklund.	

Wiborg den 25 Januari.

Tidningen „Finlands“ funderingar om våra parti-förhållanden.

Sedan „Finland“ i sin första, af oss redan refererade artikel genom ett skickligt hokus-pokus förvandlat våra två existerande par-

tier, det fennomanska och det icke fennomanska, till ett finskt och ett icke-finskt samt därefter, begagnande sig af den dubbla betydelsen af ordet „finskt“, gjort gällande att endast det finska partiet (d. v. s. det fennomanska) eger något berättigande att existera i detta land, fortsätter bladet i två följande artiklar, som bära rubriken „Hvad ärna partier-na?“, att bygga på den sålunda lagda grunden. Man får då först veta att det finska eller s. k. nationela partiet ingalunda har någon ens den ringaste afsigt att undertrycka den svenska nationaliteten i landet, ty sådant skulle vara skadligt för landet i dess helhet. Det kan ju visserligen icke nekas att några radikala ungdomliga skrikhalsar, som icke förstått hålla tand för tunga, predikat ett korståg i detta syfte och genom sitt yrkande på finska språks öfvervalde på alla områden faktiskt yrkat det svenska språkelementets fullkomliga utrotande. „Men“ säger Finland, „tillvaron af dylika anspråk bestrides på det afgjordaste. I alla händelser äro de tillsvidare endast toma anspråk, och när och om de någon sin vilja tråda ut i handling, skall motståndet mot dem icke mera bli ett partis sak, utan hela folkets“. Härefter följer en utläggning, som vi måste erkänna att vi icke riktigt förstå; men det synes oss nästan som vore den tillkommen endast för att Finland skall slippa ifrånan att ge svar på den fråga, som här eljes skulle sjelfmant uppstålla sig: huru långt skola då dessa anspråk sträcka sig, innan man kan räkna på att „motståndet mot dem icke mera skall bli ett partis sak, utan hela folkets“? Vi skulle dock tro att dessa anspråk redan från det radikalt-fennomanska partiets sida gått så långt att det snart nog knapt återstår något annat än yrkandet på vite för talandet af svenskt språk i detta land; men icke har man dock tills dato hört att partiet, än mindre hela folket, skulle gjort något motstånd mot dessa anspråk. Vål är det sant att då „Kaiku“ och „Aura“ och „Wiipurin Sanomat“ skränat alltför högt och sjungit ut saker, som icke ännu varit „mogna“ att komma fram med, då ha „Finland“ och Uusi Suometar vanligen skyndat att tysta ned dem. Men det är långt ifrånan samma sak att tåpa till munnen på några generande skrikhalsar och att med kraft och på allvar uppträda mot deras anspråk. Och detta sistnämnda har den del af det fennomanska partiet, som representeras af „Finland“ och U. S., icke gjort. De få därför äfven hålla tillgodo med att deras försäkringar om moderation, aktning för det svenska språkets rätt, m. m. i den stilen, icke kunna vinna någon tilltro.

Emellertid anser „Finland“ att språkfrågan numera är „i dess principiela del“ löst och att denna lösning måste, sedan svallvågorna lagt sig, medföra ett mera sansadt betraktelsesätt och därför också mera lugn och enighet. „Det tyckes oss därför naturligt att språkfrågans vågor vid innevarande landtdag skola slå mindre våldsamt. Men sådant kan, vi erkänna det, komma att förefalla en och annan mycket — trä-

kigt. Det är således ganska möjligt att försök skola göras att på ett eller annat sätt pusta på glöden.“ Och den, som kommer att pusta, det är vikingapartiet, där-est det fullföljer sin hotelse att söka få det i april förra året emanerade språkreskriptet återkalladt eller modifieradt eller dess laglighet ifrågasatt. Det är här som skon klämmer, ty ehuruval man nog vet att ett försök i antydd riktning från det icke fennomanska partiets sida för närvarande åtminstone icke skulle leda till något praktiskt resultat, har man dock allt skäl att vara rädd för de upplysningar, som under debatten kunde lämnas angående historien om nämnda reskripts tillkomst, fennomanernes och vissa deras allierades tillvägagående och manövrer. Och därför gör „Finland“ naturligtvis redan nu allt sitt till för att „möta Olle i grind.“

Däremot är det, enligt „Finland“, icke anledning att antaga att något större buller skall väckas från det fennomanska hållet, dels emedan skiljaktigheterna där numera kunna röra endast klokhetssynpunkten, ej principiela sönningar, dels emedan partiet redan genom senaste reskript vunnit mer än det vid senaste landtdag ville petitionera om. Bladets antagande kan nog vara riktigt för så vidt det gäller partiets åldringar, hvilka med sina redan försvagade magar behöfva längre tid att smälta den altför rikliga föda de i april finga intaga; och man har nästan svårt att tro bladets antydning om att de ännu skola vara i stånd att smälta sådana varsbitar som Mustiala, finska kadettkåren och Polyteknikum. Men huru manne det väl vara med partiets yngre koryföer, herr Jonas Castrén et consorts, med deras om strutsens påminnande goda matsmältning och ungdomsfriska aptit?

„Finland“ afslutar sin senare artikel med ett uttalande, i hvilket, ehuru det visserligen står utan något direkt samband med det föregående, det dock är oss ett nöje att kunna förena oss. Det heter:

„Petitionsfloden, möjligen också motionerna, tyckas icke sakna vederbörlig näring. Mer och mer synes det bli allmän praxis, att representanterna sammankalla sina valmän, för att höra dem om deras möjliga önskningsmål. Där- emot är ingenting att anmärka. Men man kan icke i hvarje fall värja sig från det intrycket, att frågan icke alltid gäller framhållandet af ett allmänt känt behof eller ett enahanda missförhållande, utan snarare att visa vederbörandes fyndighet i att också kunna hitta på något önskningsmål. Om så är, måste det afgjordt beklagas. Ty en del petitioner kunna dock vara af en ganska stor vikt och betydelse, men i den ofantliga uppsjön blir det svårt att skilja mellan det gedigna och slagget. I början af landtdagen heter det vanligen: hvarför skulle man dock ej tillåta åtminstone remiss till utskott. I början bearbetar besvärutskottet med grundlighet detsamma förelagda ärenden. Mot slutet måste arbetet bedrifvas med ångkraft och besvärutskottet fördelas på två

sektioner, medan då äfven de öfriga utskotten i sin tur få tid att taga ihop med till dem remitterade petitioner. Och då hagla betänkanden i täta flockar, de godkännas kanske obesedda, och en masslagning försiggår, där möjligen barn och badvatten i brådskan följa samma väg. Vi ville därför gerna förorda någon nykterhet äfven i petitionsväg.

Ty nykterhetspetitionerna i fråga om starka drycker komma afgjort att intaga ett framstående rum vid denna landtdag. Ingen borde väl finnas, som ej fröjdar sig öfver den starka rörelse till det bättre nykterhetsvännen lycks åstadkomma; och måtte den tid snart komma då denna rörelse förmår omskapa den allmänna opinionen till att kraftigt och verkligt bekämpa missbruket af starka drycker, och dymedelst rädda redan fallna offer för superilasten, eller hindra andra att blifva det. Men när man ser en så plötslig och allmän seger, att bortåt sjuttio kommuner enhälligt förorda absolut förbud af alla starka drycker, så vill det falla sig något svårt att tro, att ej här till en god del ligger det gamla: „kan jag tjena med så litet, så ältför gerna“. Ty icke blott att dessa petitionärer borde för egen del hafva pröfvat på förbudets möjlighet, de borde också vara beredda på att med aldrig svikande vaksamhet bevaka efterlevnaden af de lagar de sålunda önska stifta, innan de utan vidare begärdem. En länsman och en brofogde räcka visserligen icke till, om de ej som moraliskt och fysiskt stöd hafva bakom sig en verklig fast opinion och personel medverkan.

Notiser för dagen.

— **Löneförhöjning** för oförvitlig tjänst har af k. senaten tilldelats följande af länet folkskolelärare, näml.: *F. M. Helenius* i Jaakimvaara 160 mk, *E. Kautto* i Räisälä 80 mk och *A. M. Serenius* i Kronoborg 80 mk samt folkskolelärarynnan *E. Mölsä* i Björkö 60 mark.

— **Kommunalstämma** med Wiborgs socknebor hålles den 6 nästkommande februari på vanlig tid, hvarvid följande ärenden upptagas till behandling:

Afgifvande af en förklaring till guvernören angående bönderne Jonas Wenäläinens och Juho Rouhiainens besvär öfver kommunalkassörsvalet.

Förslag till begränsning af rösträttigheten.

Guvernörens beslut angående socknens förpligtande att vintertid hålla vägen till Willmanstrand öppen.

— **Populär konsert**, den första af de sju konserter, till hvilka nya sub-

skriptionslistor hafva utsändts, är i afton. Programmet läses i annonsafdelningen på bladets första sida, och borde nog locka till ett talrikt besök.

— **Föreställning i magi** gifves i afton kl. 1/2 9 å hotel d'Europe af fröken N. Siemens under medverkan af fröken Tscharna.

— **Ett handelsgille** har bildats i Willmanstrand. Mötena komma att hållas en gång i månaden.

— **För oloflig brännvinsförsäljning** hafva arbetskarlarne P. Haveri och F. Glasir vid rådstufvurätten dömts att plikta 75 mark samt att till staden betala 20 mark eller att vid bristande tillgång försona dessa böter den förra med 15 dygns enkelt fängelse den senare med 15 dygns fängelse vid vatten och bröd.

— **Finlands Bank.** Andra kassören i banken *C. R. Ignatius* har förordats att tillsvidare bestrida bankkommisarietjensten vid kontoret i St. Petersburg.

— **De af landtdagen äskade anslagen** belöpa sig till 13,934,930 mark, nämligen: för militärväsendet såsom tillskott till militärfondens ordinarie tillgångar 10,855,000 mk, för folkskolorna 2,809,930 mark, samt för landtdagskostnaden 270,000 mark.

Till betäckande här af föreslås uti propositionen n:o 27.

Af statsmedel för folkskolväsendet	1,200,000
Öfverskott i bevilningsm.	3,476,000
Stämpelbevilning	2,490,000
Tobaksbevilning	3,300,000
Spelkortsbevilning	45,000
Maldrycksbevilning	1,200,000
Utlandingsnäringsbevilning	120,000
Från Finlands banks vinstmedel	2,103,930
Fmk 13,934,930	

— **Utsigterna för jernvägsbyggnad.** Af Finlands banks vinstmedel anses 4,000,000 mark kunna öfverföras till kommunikationsfonden. Af brännvinskatten 8,100,000 mk. Nettovinsten af jernvägarne anslås till 7,500,000 mark summa 19,600,000 mark. Härifrån afgå öfver 10,000,000 mark såsom räntor och årliga afbetalningar å länen, så att endast vid pass 9 miljoner mark återstå.

— **Bro- och skallfogdetjänsternas upphörande** har enl. Finl. Kides kommun beslutit framställa såsom ett önskningsmål till landtdagen.

— **Näringsbevilningen** har under senaste år i allmänhet varit i stigande. Genom densamma har influtit år 1877 fmk 22,220; år 1878 fmk 21,570; år 1879 fmk 20,730; år 1880 fmk 20,550; år 1881 fmk 31,020; år 1882 fmk 37,150; år 1883 fmk 34,860; år 1884 fmk 38,480; år 1885 fmk 45,710 och år 1886 fmk 43,490. Största delen däraf belöper sig å de handelsresande, som år efter år till förökadt antal begynt besöka landet.

— **Till undersökning af nya jernvägssträckningar** föreslås *Sm.* 30,000.

— **En hästutställning** kommer enligt N. Pr. att anordnas i gardesmanégen i Helsingfors den 22 februari.

— **En björn** har nyligen fälts i Korpivaara af jägare från Joensuu under ledning af kapten B. Höök. (Karj.)

— **Cigarrer af inhemsk tobak.** Lektor Genetz har å Vakkosalmi i Sor-davala planterat mahorkka och Havana tobak hvaraf inom kort cigarrer komma att tillverkas. (Laat.)

— **Menniskovänligt.** Bland Kides kommuns önskningsmål till landtdagen ingår äfven det att vid utmätning för skuld eller utskylder hos fattigt folk dessa skulle få behålla enda ko eller får eller egendom till åtminstone 50 marks värde, berättar Finl.

— **Emigrationen** från de österbottiska orterna, i synnerhet från de finska, fortfar ännu ganska lifligt. I Hbl. skrives härom: Den 18 dennes medföljde bantaget ett tiotal emigranter till Hyvinge. Det tåg, som den 19 på aftonen anlände till Hyvinge, var öfverfyldt med emigranter, så att trängseln var ovanligt stor uti tredje klassen. Korresp. räknade icke emigranterne, men någon medpassagerare, som företog sig en sådan räkning, sade att emigranterne voro till antalet 47. Af dessa voro de flesta från Uleåborgs län, från trakten af Kalajoki. De svensktalande emigranterna med detta tåg voro från Malax socken och Petalax kapell till antalet 8; dessa visste omtala att ett nytt sällskap skulle under denna vecka företaga resan från samma socken. På fråga om anledningen till emigrationen svarades att man icke under nuvarande förhållanden kan åstadkomma nödiga pennningar i hemorten. Största orsaken till den nu pågående emigrationen från Malax torde dock stå att söka däri, att förut emigrerade socknebor de senaste tiderna hemsändt betydliga besparingar af sin förtjänst och detta framhölls af de nu utresande såsom ett skäl hvarföre också de ville försöka sin lycka därute i det främmande landet.

— **Gånge den kalken ifrån mig.** I n:o 92 af Keski-Suomi för 1887 fans införd en artikel „Officiell boykottning“, hvilken äfven Kaiku publicerade i sin helhet. I nämnda artikel beskyldes guvernörsämbetet i Uleåborgs län för partiskt förfarande och påstods bl. a. att guvernörsämbetet tog tjänstemannens fel i försvar. Guvernören i Uleåborgs län ansåg att afsigten med artikeln var att nedsätta hans och tjänstemännens i länet anseende samt förminska folkets förtroende till honom och nämnda ämbetsverk, hvarför han i skrivelse af d. 2 dec. till prokuratorn förklarade att han ansåg artikeln i Keski-Suomi vara förolämpande och anhöll att

prokuratorn skulle skrida till de åtgärder han ansåg sakens beskaffenhet fordra. Prokuratorn å sin sida sände guvernörens skrivelse till pressöfverstyrelsen med anmodan att denna skulle vidtaga de åtgärder som vore af nöden. Öfverstyrelsen för pressärendena ansåg visserligen, enligt hvad O. I. har sig bekant, att guvernörsämbetet i Uleåborg verksamhet blifvit i den i n:o 92 af Keski-Suomi och n:o 94 af Kaiku intagna artikeln „Officiell boykottning“ i otillståndiga ordalag klandrad, hvarför nämnda numror af dessa tidningar, i enlighet med § 31 af förordningen rörande pressärendena af den 31 maj 1871, ej bort från trycket få utgifvas och publiceras. Men då vederbörande pressombudsmän, hvilka ej ansett ifrågakarande artikel förolämpande ej heller insändt nämnda tidnings numror till öfverstyrelsen för inhämtande af närmare bestämmelser, tillätit att dessa numror fått utkomma af trycket, så kan för närvarande från öfverstyrelsens sida ingenting vidare tillgöras i saken, än att öfverstyrelsen beslutit gifva en skriftlig erinran till framtida ledning för pressombudsmännen i Jyväskylä och Uleåborg, för det de oriktigt förfarit i ofvannämnda afseende.

— **En sorglig olyckshändelse** inträffade i Åbo i söndags på eftermiddagen på en af stadens gator, i det en häst förespänd en släde begynte skena. Ett i släden sittande fruntimmer kastade sig uppskrämd ur släden och stötte därvid så illa sitt hufvud, att hon ett par timmar senare afled. (Å. T.)

— **Humbug.** I flere af landets tidningar har de senaste tiderna ingått en annons, däri det förmäles om, huru en person, som i 23 års tid varit döf, blifvit botad genom ett särdeles enkelt medel och uppmannas därför alla döfva att vända sig till dr J. H. Nicholson i Paris, som lofvar lemna gratis beskrifning öfver detta enkla botemedel. Hela historien är likväl en stor humbug. Detta bekräftas nu af B. T., som omtalar följande historia: En person i Björneborg har tillskrifvit nämnde doktor och erhållit bland annat till svar, att innan hr doktors gratis kan lemna beskrifning öfver det „särdeles enkla medlet“, är det en nödvändighet att patienten köper af honom ett instrument, som kostar endast — 63 francs. Det är på detta sätt dr Nicholson lofvar gratis bota döfva! Och utan tvifvel är „doktors“ 63 francs instrument en lika stor humbug som hans annons.

Literatur och konst.

— **Svenska bokmarknaden.** Af *Hemvännen*, illustrerad tidning för de svenska hemmen, ny serie, har n:o 2 utkommit och innehåller:

Illustrationer: Leo XIII. Porträttgravyr af Gunnar Forssell. — Ny-

års morgon. Efter en tafva af Alfr. Wallander. Teckning för Hemvännen af konstnären sjelf. — Bagare i handskar. Teckning af Otilia Adelborg. — Kronprinsessan Stefanie och ärkehertiginna Dorothea af Österrike i nyaste Wien-mode-frisyer. — Marie François Carnot. Text: En blick på påfvedömet som veldsmakt. Af Agathon Hammarskjöld. — Ett par promotionsminnen. Skizz af T. S. (Början.) — Nyårsmorgon. Poem af Toivo. — Den nyaste modefrisyren i Wien. — Bagare i handskar. Af Quintus. — „Perpetuum mobile“ = O. Af Klas Söndén. — Om Indien och dess betydelse för Europa. Af Agathon Hammarskjöld. — Hemma och borta. Återblick hvar 14:e dag, af J. R. Spillhammar. — Marie François Carnot, Franska republikens president. — Logogryf af F. M. C. — Förvandlingsgåtor. — Lösningar till kulspeleuppfigter. — Schackuppfigt. Brefvexling.

— **En allmän nordisk musikfest** är påtänkt att hållas i Köpenhamn samtidigt med den nordiska konst- och industriutställningen därstädes i början af juni innevarande år. Upsala studentkårs sångförening är inbjuden att deltaga i festen med en kör af 30 sångare. Likaledes har inbjudning till deltagande utfärdats till Musikföreningen och Filharmoniska sällskapet i Stockholm, Musikföreningen i Kristiania och studentsångföreningarna i Lund och Kristiania.

Från andra länder.

— **En stor finansplan** torde snart börja realiseras i England, nämligen en konversion af den ofantliga engelska statsskulden till lägre räntefot.

Londontidningen Daily Telegraph anser utsikterna för affärlifvet under den närmaste framtiden vara egnade att ingifva goda förhoppningar. Där föreliggande obestridliga bevis för ett återuppvaknande af den engelska handeln. Allmänna tendensen under de senaste 6 månaderna har varit god, och det ingångna året bekräftar det sista intrycket af 1887. Rapporterna från nästan alla verksamhetsgrenar äro gynnsamma. Vidare säger tidningen:

„Det finnes tecken, som antyda att mr Goschen (Englands finansminister) — lyckligare än Gladstone och Childers — skall under detta år lyckas genomföra konversionen af en betydlig del af den engelska statsskulden från 3 proc. till 2 1/2 proc., eller åtminstone till 2 3/4 proc. Denna plan, som alla våra finansmän sedan 30 å 40 år tillbaka drömt om, synes nu rycka nära sitt förverkligande. Det är i sjelfva verket uttrönt att den nuvarande skattkammarkanslern bör vara i stånd att utföra en transaktion, hvarigenom skattdragarne göra en årlig besparing af 37 1/2 å 50 miljoner mark, som nu gå till förräntning af nationalskulden.“

Jorden rundt på 70 dagar.

(Öfvers. för Wiborgsbladet.)

Då Jules Verne publicerade sin roman „Jorden rundt på 80 dagar“, fans det knappast någon i Paris som trodde att Phileas Foggs resa låg inom möjlighetens område. Men de misstogo sig. Sedan dess har resan i sjelfva verket gjorts på kortare tid och detta af en parisare utan den ringaste betydelse, vid namn Louis Vernet. Se här huru det tillgick:

En dag senaste vinter satt Louis Vernet i ett kafé och läste en tidning.

„Hvad! nu åter!“ utropade han plötsligt. „De sluta då aldrig med sitt eviga „Jorden rundt på 80 dagar!“

„Och i alla fall“, sade en röst med stark engelsk brytning, „var det en beundransvärd resa. Och som bevis därpå måste Jules Verne välja en af mina landsmän att utföra densamma.“

Louis Vernet vände sig och sade, kallt blickande på främlingen:

„Javisst, men jag håller vad att jag kan resa jorden rundt på kortare tid.“

„Hvad, på kortare tid —“

„Låt oss säga 70 dagar, om ni vill.“

„Bra, jag håller på, att ni inte kan göra det.“

„Huru mycket håller ni?“

„100,000 francs.“

Louis Vernet tevade.

„100,000 francs“, sade han. „Jag har ej en så stor summa på mig och eger knappast så mycket; men om ni vill vänta tills i morgon afton, skall jag försöka skaffa det bristande.“

Främlingen bugade sig, räckte sitt kort åt Vernet och de båda herrarne åtskildes.

Och detta var orsaken, hvarför Louis Vernet söndagen den 24 april 1887 afgaf en djup lättnadens suck, då han landade i Havre. Då han lämnade Paris den 15 febr., så var det nödvändigt att återkomma dit den 25 april, eller skulle vadet vara förlorat.

Han hade ej sölat en minut på sin resa kring globen och det var med en viss ängslan som han den 16 april inskeppade sig i New-York på ångaren „Normandie“, som skulle af-

gå till Havre. Skulle den anlända till Havre den 24, såsom kaptenen sagt honom? Chancerna mot honom voro stora. Det minsta dröjsmål, den ringaste skada i maskineriet och alt hade varit förlorat.

Men „Normandie“ häfdade sitt rykte. På den bestämda timmen anlände den till Havre, efter att till öfverfarten hafva behöft 8 dygn och 6 timmar.

Louis Vernet blickade på den nobla ångaren med känslor af tacksamhet och rådfrågade därpå sitt ur. Kl. var 4. Han hade god tid att intaga sin middag och därpå med aftontåget resa till Paris. Han såg på tidtabellen och smålog af tillfredsställelse, då han jmförde tiden och afståndet.

„Lyckliga tanke! Hvarför skulle jag resa i qväll? Jag har god tid och det skulle synas som om jag fruktade att komma för sent. Dessutom är det mera imponerande att komma i sista ögonblicket. Stora artister tycka alltid om att göra effekt. Låt mig se: i morgon bittida afgår ett tåg kl. 6.55 min. och anländer till St. Lazaire stationen kl. 11 1/2 f. m. Vadet skall afgöras i „Samaphore Francais“ byrå bakom börsplatsen precis kl. 12. Man behöver 8 mi-

nuter för att gå från St. Lazaire stationen till börsen; därför hindrar ingenting mig att vara i „Semaphore Francais“ byrå precis kl. 12, medan jag kommer alla i saken intresserade personers hjertan att klappa af nyfikenhet och ängslan. Jag skall vänta tills i morgon.“

Louis Vernet lät föra sitt bagage till det bästa hotellet i Havre. Han dinerade lugnt, påtände en cigarr och tog en promenad i staden samt återvände till sitt hotell kl. 10 om aftonen.

„Min herre“, sade han åt värden, „det är absolut nödvändigt att jag afreser med 6.55 tåget i morgon bittida. Kan ni garantera att jag blir uppväckt i tid?“

„Vi hålla en person som har i uppdrag att väcka de resande“, sade värden, „och ni kan vara fullkomligt lugn i det hänseendet.“

„Om ni har en väckarklocka, så var god och låna den åt mig. Jag skulle känna mig ännu lugnare.“

„Gerna, min herre, här har ni.“ Louis Vernet tackade, gick på sitt rum, stälde klockan på 6, satte den på ett bord bredvid sin säng och insomnade snart.

Han sof ännu djupt, när han kände sig kraftigt skakas i armen.

„Hallo, min herre!“

„Hvad är löst?“ skrek Vernet.

„Ni har just tid ännu.“

„Tid till hvad?“

„Att resa ned till tåget.“

Louis Vernet kastade en blick på klockan. Den visade 6 1/2.

Han hoppade upp från sängen, stjalpte omkull bordet, kastade sig i sina benkläder och flög kring rummet som en vansinnig, tills han var påklädd. Därpå samlade han sina saker, körde dem i sin nattsäck och rusade nedför trapporna. Han kom till tåget i sista ögonblicket och anlände till Paris precis kl. 1/2 12 f. m.

Louis Vernet kallade en vagu och såg efter sin nattsäck. Just då såg han stationsinspektorn närma sig, med hans nattsäck på armslängd och bärande den så försiktigt som om den vore en såppbubbla.

„Ah“, sade Louis, „hvilken skillnad mellan amerikanarne och mine landsmän.“

Han närmade sig och fattade nattsäcken sägande: „Den är min — gif hit den, här är kvittot!“

(Forts.)

— Sadi Carnots val till president, skriver en tysk tidning, synes uppenbarligen vara ett ganska lyckligt sådant. Mannen har visserligen en svårson men denne ställer ej i likhet med den förre presidentens svårson till några skandaler. Men äfven den nye presidentens gemål skiljer sig betydligt genom sitt i högsta grad sympatiska väsen från den förra herskarinnan i presidentpalatset; hon har hjerta, något som fru Grévy såsom presidentska ej ansåg nödvändigt att ega. För några dagar sedan besigtigade presidenten de på Marsfältet just påbörjade arbetena för 1889 års utställning. Härunder inträffade att en murare svårt sårades i foten af en nedfallande bjelke. Två timmar efter det presidenten aflägsnat sig, kom madame Carnot åkande till stället och lät genast föra sig till den sårade. Hon medförde en korg innehållande fina bindlar samt en påse med läckerheter och sade till mannen: „Märk väl, er gäller det första besök jag gör efter min mans val till president. Då ni blifvit återställd besvarar ni min visitt, och då skola vi rådgöra med hvarandra, om ej efter er olycka ett ombyte af yrke vore rådligast.“ Då presidentskan lemnade platsen omgäfvade arbetarna högt jublande hennes vagn. Man tror ej, huru lätt det är att göra människor lyckliga, man måste därtill endast ha en god vilja, tillägger bladet.

— Panamakanalen. Vid franska vetenskapsakademiens senaste månadssammankomst tillkännagaf Ferdinand de Lesseps, att han hade för afsikt att nästkommande mars månad afresa till Centralamerika. Vidare meddelade han, att han nu träffat öfverenskommelse med Eiffel om konstruerandet af en ofantlig metallbassin, i hvilken kanalen skulle kringgå berget le Coulèbre, hvars genomsprängande senare kommer att kräva vidlyftiga arbeten, hvilka antagas blifva afslutade först år 1893, då kanalen skulle kunna öppnas. Genom öfverenskommelsen med Eiffel är Lesseps dock viss att oceanångare redan år 1890 skola kunna passera genom kanalen från Stilla hafvet till Atlantiska oceanen.

— Från Belgrad härstammar följande berättelse, i hvilken ett glas vatten spelar en historiskt pikant roll. Konung Milan — berättas det i „Correspondence de Vienne“ — höll i närvaro af sin ministerpresident Ristic och dennes kolleger i skuptschinan till de deputerade ett något ogeneradt frontal, till hvilket konungen af Serbien ensam synes vara i besittning af receptet, men hvilket för ett regerande i Serbien är absolut nödvändigt. Konungen satte sig, då på en vink af ministerpresidenten en tjänare frambar ett glas vatten och stälde detta framför konungen. Denne kastade en misströgen blick på sin premierminister, fattade glaset, betraktade det en sekund och stälde det orördt tillbaka på tallriken. Var det en handling af vanvördig kritik, hvilken den konstitutionele minister-presidenten utövade öfver sin suveräns hetsiga tal, i det han lät räcka honom ett — afkylningsmedel? Det synes som om konungen i detta vattenglas sparat något mer än blott ironi, ty till allmän förvåning erfor man att konungen befalt att detta vattenglas genast efter sessionens slut skulle sändas till en kemist, hvilken på det noggrannaste skulle analysera glasets innehåll. Men oaktadt nu analysen af vattnet ej kunde ådagalägga att i detsamma funnes några misstänkliga substanser, hade Ristic efter några dagar upphört att regera.

— En sensationell tjufnad har i dessa dagar begåtts i marinmuseet i Madrid. Därifrån hafva nämligen alla om Alfons XII erinrande föremål blifvit bortstulna, såväl guldtrofsarne från hans uniform som hans kommandostaf och den med dyrbara stenar smyckade värjan. Drottning-regenten, som till museet skänkt dessa om hennes gemål påminnande saker, är på det högsta upprörd och har ur sin privatkassa utsatt en betydande summa för gärningsmannens efterspanande samt dessutom befalt, att, så snart denne gripits, genast vare sig det är dag eller natt därom underrättas.

— Elektrisk ljus på svenska landsbygden. Inom „kyrkslätten“ i Ragunda, Jämtland, cirkulerar en anteckningslista för vinnande af medel till förberedande undersökning och kostnadsförslag för anläggning af elektrisk belysning inom de byar, som ligga närmast intill Hammarforsen. Kraften skulle nämligen ledas från fallet.

Telegram

till Wiborgsbladet.

Nytt tyskt militärlån.

Berlin den 24 januari. Till förbundsrådet har inlemnats förslag om upptagande af ett hemligt lån för militära ändamål. Man har redan tidigare talat om detta lån och anslagit dess belopp till 230 milj. mark. Officiösa politiska meddelanden låta dock förstå att detta belopp ännu icke är det rätta.

Serbiska skuptschinans upplösning.

Belgrad den 24 januari. Då majoriteten af regeringens deputerade inom folkförsamlingen är liberal, hvilket med det nuvarande radikala kabinettet är en parlamentarisk anomali, har skuptschinan upplösts och de nya valen utsatts till den 4 mars.

Isförhållandena i Östersjön.

Riga den 24 januari. Passagen vid Domesnes är fullkomligt afspärrad, hvarför flere till Riga destinerade ångare inlöpt i Libau.

Senare depescher.

Tysk-franska gränskonflikten.

Metz den 24 januari. Enligt „Lothr. Ztg.“ passerade den bekanta händelsen i lördags. Den tyske gränsvakten anhöll en fransman, som jagade på franskt område, och afväpnade honom några steg från gränsen. Två tyske tjänstemän hafva begifvit sig till platsen för att undersöka saken.

Nytt insurjeringsförsök vid Ostrumiliska gränsen.

Konstantinopel den 24 januari. Efter den misslyckade kuppen vid Burgas försökte mindre insurjeringsafdelningar att ånyo tränga öfver gränsen; af dem blefvo dock 50 man tillfångatagna.

Judarnas ställning i Rumänien.

Bukarest den 24 januari. Kassationsdomstolen uttalade i högsta instans att äfven i Rumänien födde judar äro att anses som främlingar.

Riksdagsvalet i Stockholm.

(Genom Finska telegrambyrån.)

Stockholm den 24 januari. Protektionisternes val i Stockholm har af högsta domstolen blifvit stadfäst.

Politisk afdelning.

Angående den politiska ställningen för dagen föreligger föga nytt af intresse. „Polit. korr.“ konstaterar att nya truppsändringar till rysk-österrikiska gränsen icke ega rum; dock har ryska regeringen underrättat kabinettet i Wien att för fulländande af den uppgjorda militära dislokationsplanen ytterligare två divisioner komma att framskjutas mot gränsen.

„Kreuztg.“ uttalar sig om läget på följande sätt: „Den omständigheten att i afseende å den bulgariska frågan och allt hvad med den står i samband den diplomatiska aktionen fullständigt afstannat, gör att man för bedömandet af saken endast kan hålla sig till den rådande stämningen samt till sådana publika framställningar, som man kan ha skäl att förmoda det de utgått från i politiken tongivande kretsar. Dessa framställningar, sådana vi under de senaste dagarna erhållit den från flere håll, däribland äfven från Wien, visa att man fortfarande nästan öfverallt hyser ett djupt misstroende till ställningen. Att denna skeptiska uppfattning icke blifvit rubbad af ryske kejsarens fredliga uttalanden i

hans bekanta reskript till generalguvernören i Moskwa, är en omständighet, som är väl värd att lägga märke till och som knapt skall kunna förfela att göra ett visst intryck på de ledande kretsarna i Petersburg.“

* * *

Den tvistighet, som framkallats mellan Frankrike och Italien genom en florentinsk domares uppträdande mot franska konsuln har i Frankrike tilldragit sig en ganska stor uppmärksamhet och t. o. m. mellan de båda kabinetten framkallat en viss spänning äfven i afseende å andra frågor. Den radikala parispressen har i alla tonarter blåst ve och för bannelse öfver hr Crispi och t. o. m. låtit förstå att han skulle stå i utländsk sold och handla under utländskt inflytande. Äfven här får denna gång dock troligtvis utan orsak, furst Bismarck bära skulden; de radikala bladen försäkra nämligen att det är han som uppmuntrat Crispi i dennes motstånd mot de franska fordringarna beträffande den florentiska domarens bestraffning.

Naturligtvis är den tyska pressen genast framme och fiskar i grumligt vatten samt söker slå mynt af den rådande missstämningen mellan de båda latinska staterna. Sålunda skrives i ett berlinerblad för den 21 dennes: „Italienarna skola af de senaste tilldragelserna bättre än någonsin förut kunna finna hvad de ha att räkna på af den så mycket bepröjade latinska stamförvandtskapen, hvilken den franska pressen, medan den ännu jagade efter fantomet af ett latinskt folkförbund, icke nog kunde höja till skyarna. Italienarna skola häråf vidare lära känna hvar de ha att söka sina verkliga vänner (?) och därigenom så mycket fastare sluta sig till det centraleuropeiska fredsforbundet. Hvad sjelfva saken beträffar har fredsdomaren i Florens förklaradt att han brutit det af franske konsuln på arfsdokumentet satta sigillet och inträngt i franska konsulatet; härefter var det franska regeringen hotade med att återkalla sitt sändebud.“

Wiborgsbladets följelång.

Som ett telegram i söndagens nummer meddelade har konflikten numera blifvit bilagd sålunda att den florentinske fredsdomaren Tosini blifvit afsatt, hvarjämte tunesiern Hussein arfsangelägenhet, som gaf anledning till hela konflikten, kommer att afgöras i enlighet med italiensk-tunesiska konventionen af år 1868, således i detta fall antagligen af italiensk domstol. Det återstår att se huruvida den franska pressen skall känna sig tillfredsställd af denna lösning af frågan.

Krig och fred.

Ett sommarminne. Efter Julius Weil.

Jag afskyr allt slags sjelfberöm, men den rättvisan måste jag göra mig, att i eftergifvenhet fins icke min like. Så ofta någon konflikt hotat uppstå under vårt äktenskap, har det varit jag, som genom min undfallenhet kvävt den i brodden.

Jag måste förutskicka detta, för att följande berättelse icke skall ådraga mig någon misstanke för rättshaveri. Det är historien om vår första och sista strid, och jag vill försöka omtala henne med historisk-skrifvarens trogna återgifvande af det verkliga sakförhållandet.

Det var i sjunde året af vårt lyckliga äktenskap. Vår lille Rudolf hade redan nått en höjd af 1 aln 13 tum och var en dygdefattig, men präktig och stark pojke. Jag hade dittills afstått från att på något kraftigare sätt lägga mig i hans uppfostran, och jag vill också öppet säga hvarför. Jag anser icke uppfostran som en sak hvari hvem som helst är kompetent att yttra sig, blott han sjelf är fullvuxen; jag anser den tvärtom som en konst, för hvilken man måste ega anlag och som måste inöfvas. Nu hade jag icke ens kommit säkert underfund med, om jag egde det erforderliga anlaget, men så mycket var mig åtminstone klart, att jag ännu saknade den nödiga öfningen. Men därmed hade jag försigtigt tegat.

Nu äntligen ansåg jag tiden vara inne för ett sjelfständigt ingripande. Rudolf — det kunde dock icke förnekas, tillhörde det manliga könet, hans uppfostran borde altså erhålla en bestämd, manlig riktning. Det kunde nu vara nog med moderliga ömhetsbetygelser och qvniliga smekningar. Tiden för sträng tukt var kommen. Jag erinrade mig min egen ungdom, hvilken varit nästan som en atlets. Min far höll strängt på alla slags kroppsöfningar. Jag måste gymnastisera, simma och åka skridsko, som om jag i framtiden skulle förtjena mitt bröd med dessa ädla konster. Och emedan nu dessa kroppsöfningar bekommit mig mycket väl, och jag i följd däråf bibehållit mig stark och frisk, så hyste jag den lifliga önskan att använda samma metod äfven för min son Rudolf, och då sommaren just nu gick in, ämnade jag till en början anförtro honom åt hafsguden eller mera prosaiskt uttryckt låta honom taga kallbad och lära sig simma.

Jag kunde icke ens ana, att jag hos Rudolfs mor skulle stöta på något motstånd. Jag blef därför ej litet öfverraskad, då hon med vildheten hos en lejoninna från hvilken man vill röfva ungarne, förklarade, att hon under inga omständigheter skulle tåla ett dylikt barbari; vi lefde icke i Sparta, och Rudolf vore ett svagt barn. (Han vägde sina modiga tre och ett halft pund och hade krafter som en åttaåring). Förr än hon skulle tåla det, förr . . . I sin upphettade sinnesstämning hittade hon intet uttryck, som var tillräckligt starkt, och återupprepade blott därför med oupphörligt stigande beslutsamhet: „Under inga omständigheter!“

Nu skall man få se, huru utomordentligt fridsam min karakter är. Jag slog icke tillhopp händerna öfver mitt huvud, jag blef icke häftig, icke ironisk, icke förargad, utan svarade med ett i sanning rörande saktmod: „Se på mig, kära barn! Är jag icke en karl, som tål att blåsa på? Men hur har jag blifvit det? Jo, därigenom att jag i tid fått stälsät-

„Är ni trött?“ frågade Irene.

Han skakade på hufvudet.

„Günther, se på mig! Har du mig ännu litet kär? — Jag har väl behandlat dig mycket illa? Var icke ledsen! Gif mig din hand.“

Hans ögon blixtrade vredgadt. Han knöt den högra handen och höll den tillbaka.

Hon fortsfor lugnt och inställsamt.

„Jag ser att du är ledsen på mig, men har du väl rättighet dertill? Tänk litet efter. Hvad har jag gjort? Har jag bedragit dig? Har jag icke gifvit dig mera än du kunde vänta af mig? — Jag har aldrig riktigt kunnat förstå dig; det har alltid hos dig funnits något, som forblifvit främmande för mig; men det finnes annat som jag mycket väl förstått: du skulle velat af mig göra en ärbär baronessa Wildhagen. — Jag har insett att detta ej skulle kunna gå för sig, och till din och min lycka har jag haft mod att handla därefter. Hade jag blifvit din hustru och följt dig till Tyskland, så skulle jag ha blifvit olycklig och gjort dig olycklig. Du känner mig icke så som jag känner mig sjelf. Din kärlek har gjort mig mycket lycklig; men allt — min mor, mina systrar, mina vänner, hela mitt lif i Paris — hade den icke kunnat ersätta mig. Jag skulle hafva dott i ditt kalla land, vid ditt gråa haf, i dina dunkla skogar. — Min kärlek till dig uppfyller mig icke helt och hållet. Jag erkänner det. Du kan anse det vara ett fel, men kan jag väl hjälpa det, har jag lofvat dig det, har jag väl varit falsk och oärlig? Nej, Günther! Det finnes ingen uppriktigare qvinna än jag. Uppriktigt har jag älskat dig — så som jag kan älska. Och så älskar jag dig ännu. Jag har icke hycklat, jag har ej lofvat mer än jag kunnat hålla. Det är min enda skuld gentemot dig. Därför får du icke hysa agg till mig. — Då vi voro åtskilda tänkte jag mycket på vårt förhållande till hvarandra, och sedan jag insett att jag aldrig för dig kunde blifva det du önskade, trodde jag att det skulle vara ärligt och rättsskaffens af mig att säga dig det — icke med ord, som ingenting betyda, utan genom handling. Jag har vänt mig ifrån dig. Men jag har ej upphört att älska dig . . . på mitt sätt, och din sorg har plågat men tillika gladt mig, emedan den var ett bevis på din kärlek. — Detta har jag velat säga dig och derfor bad jag dig i dag göra mig sällskap. Låt oss förblifva goda vänner, Günther, låt oss vara så

lyckliga som vi kunna vara. Det du önskar kan icke ske. Jag har redan en gång sagt dig att du dragit in i ett tomt hjerta då jag begynte älska dig; och jag säger dig nu: du befinner dig ännu i dag ensam der. Var nöjd med denna plats; behåll mig kär. Günther, mitt lif, min älskade!“

Hon hade talat utan sinnesrörelse, men det lät som ett enkelt uttryck af uppriktiga känslor. — Han var stum. Han kände den tryckande öfverlägsenhet som hennes hjertlöshet gaf henne; och hans kärlek var förödmjukande gentemot denna. — Det hon bjöd honom ville han icke hafva, om han ock förlorade allt hvad hon ännu var för honom. Han fattade sig mödosamt; derpå begynte han tala, i början stammande och osäkert, sökande efter uttryck, men slutligen i hastiga, lidelsefulla ord. Han anklagade henne för att hafva handlat grymt emot honom, att hafva gjort honom olycklig. Hon sade sig nu kallt hafva öfvervägt hans och hennes lycka. Hon hade ingenting öfvervägt! Hon misstog sig, eller hon bedrog honom! Hon hade följt en lättsinnig nyck, då hon vänt sig till honom, en nyck, då hon visat honom ifrån sig. Hans lycka eller olycka var henne likgiltig. Hon lefde blott för sitt eget nöje. Hon påstod nu att hon ingenting lofvat honom som hon icke hållit, att hon gifvit honom mera än han kunnat vänta. Det var osant! Eohvar af hennes blickar hade varit ett löfte om kärlek, som han trott på, för hvilken han uppoffrat allt. Och nu berömde hon sig af att hafva varit uppriktig och ärlig — nej, falsk och trolös hade hon varit!

„Vi hafva alla våra små fel“, inföll hon.

Han förstod hvad hon menade. Hade icke äfven han varit falsk och trolös? Men denna förebräelse ökade hans vrede. Irene var den enda som ej hade rättighet att förebrå honom hans otrohet mot Florence.

„Jag förbannar den stund“, sade han dystert och långsamt, „då jag återsåg er, då ni stälde er mellan mig och min lycka.“

Hon betraktade honom från sidan, hvarken förvirrad eller såsom en dendär känner förtret eller ånger — nej, helt lugnt, oberörd, ja till och med snarare vänligt än harmset. Utan att säga ett ord gaf hon sin häst ett slag med ridspöet. Det ädla, känsliga djuret gjorde ett kort

ta och hårda min kropp. Sedan mitt femte år har jag varit en styf simmare, och jag tror, att det, som gagnat mig, icke kan vara skadligt för Rudolf.

Var icke detta tålmodigt och förnuftigt sagdt? Jag smickrar mig därmed. Men Rudolfs mamma ville ej höra på det förnuftiga örat.

„Det samma duger icke för alla“, svarade hon. En sats, som väl i allmänhet är riktig, men som icke här slog in. Och därefter tillade hon den likaledes obestridda sanningen: „Tiderna förändras“.

„Naturligtvis“, svarade jag. „Tiderna förändras och vi med dem. Det sade redan de gamla romarne. Men simkonsten är lyckligtvis icke bortlagd. Och därför, min älskling, skall Rudolf lära sig simma“.

„Jag går icke in därpå“, replikerade hon. „Man bör icke börja härda barn förr än under åttonde, nionde året. Oräkneliga barn ha redan genom för tidiga hästkurer blifvit obotligt sjuka eller krymplingar“.

„I hvilken läkarebok har du sett det?“

„Fråga doktorn, så får du höra“.

„Nåväl, vi skola fråga doktorn“.

Men hon ångrade sig redan att ha åberopat denna auktoritet.

„Nej, nej“, utropade hon. „Doktorn har du säkert redan vidtalat och fått på din sida. Männens förståelse icke den här saken. I veten ej, huru en mor känner. Och kort och godt: Rudolf får icke bada“.

„Han skall det“.

„Nej“.

„Jo“.

Krig!

(Forts.)

Uti CLOUBERG & Co:s

Bokhandel

emottages subscription å

A. Källgren's

Monogram-

Album,

som utkommer i 60 à 70 häften à 6 penni per häfte.

Häftet 1-3 finnas redan tillgängliga.

Lösa häften säljas äfven.

Förestående arbete kommer att upptaga 5 variationer af hvarje bokstaf, hvarje bokstaf förbunden med alla bokstafver i alfabetet, d. v. s. att t. ex. bokstafven A, förbunden med alla bokstafver i 5 olika monogramformer, utgör 140 monogrammer och bokstafven C, förbunden med hela alfabetet i samma antal variationer, utgör 135 monogrammer o. s. v.

Bokstaf-monogramernas antal kommer sålunda att utgöra 2,025 hvar till komma ca 75 vapen af diverse slag, hvadan hela arbetet kommer att upptaga ca 2,100 monogrammer och vapen.

Arbetet utkommer häftevis sålunda, att ett häfte utkommer ungefär hvar tredje vecka, innehållande 5 à 6 blad och ca 25 à 35 monogrammer i olika storlek. Ryska monogrammer komma äfven att ingå. Dessa monogrammer komma att utgöras af bokstafver från alla delar af alfabetet, hvadan ärade abonnenter icke behöfva vänta till sista häftet för att erhålla en rik samling monogrammer af alla bokstafver och storlekar.

Som behöfvet af en fullständig monogramsamling länge varit känt hos alla samhällsklasser och nationer, är att hoppas, att detta arbete skall söka sig väg till hvarje hem och blifva välkommet hos alla, så mycket mera, som priset är ofattligt lågt i förhållande till arbetet.

Champagne George Goulet

Astalt takfilt,
" väggfilt,
" Gul spännpapp,
" Grå Golfpapp,
" Spännpapper
hos **SETH SOHLBERG.**

Målare
färger & oljor
hos **Seth Sohlberg.**

Eknäs Nya
Bryggeriets
utmärkta
PORTER
i parti och minut till fabrikspriser
hos **Carl Borenus.**

Äkta viner.

Madeira (Krohn Brothers & Co) à 10 mk per kanna,
do do do à 8 mk. pr kanna.
Spanskt Rött vin (Tinto) à 5 mk pr kanna.
Sherry Amontillado (ljus och icke söt) à 7 mk. per kanna.
Marsala à 6 mk per kanna.
Spanskt Bordvin à 5 mk 50 p. pr kanna.
Benicarlo à 6 mk pr kanna.
Samos (grekiskt vin) à 10 mk pr kanna.
Fint ljust Portvin à 11 mk pr kanna,
hos **F. Michelsson.**

Tapeter & Bårder,
Inhemska och utländska, stort urval
hos **A. Palonen.**

Generalagent
MAX TANNINEN,
Helsingfors.

HOTEL KÄMP

Helsingfors, Norra Esplanadg. 29.

(i stadens centrum)

inneh.: 80 elegant inredda rum från 2 mark till högre priser.
(Hvarje rum är försedt med tambur och sofrum).

I hotellet finnes restaurant, festsal, matsalonger, läsecabinet, badrum, elevator och telefoner.

Alla språk talas.

Hotellens omnibus möter vid bangården & ångbåtar.
Helsingfors, 1 Nov. 1887.

(F. A. 121.) **CARL KÄMP.**

Seth Sohlberg
JERN & FÄRGHANDEL
Wiborg.

JERNTAKPLÅT,
svart och galvaniserad.

Byggnadssmidan
stort lager
hos **Seth Sohlberg.**

Uti J. C. LAGERSPETZ'
Bokhandel:

från
Barnängens Tekniska Fabrik

Skrif- & Kopiebläck.
Amykos-Aseptin.
Kristallblanksvärta.
Blåkort.
Eau Athenienne.

Ett behagligt och väluktande härmedel, som renar håret och gör det glänsande.

Vinaigre de Toilette.
Gifver, begagnad tillsammans med vatten, vid tvättning och badning, huden en angäm friskhet och spänstighet.

Amykos tandtinctur.
Gifver en ren andedrägt och befördrar tandköttets och tändernas friskhet.

Fina Toilett-tvålar:
Balsamisk aseptintvål.
Kristall Glycerintvål.
Opoponax Tvål.

UTBJUDES HYRA

Nedra våningen i gården N:o 45 vid salutorget.
N. THESLEFF.

Оддається въ наемъ: Нижний Этабрь дома N:o 45 у тирговой площади.
H. ТЕЦЛЕВЪ.

2 rum och tambur
vid Svartmunkegatan, från den 15 Januari.
OSCAR CLOUBERG.

DIVERSE.

Garanteras

att starkaste tandvårk försvinner inom högst 1 tim. utan att behöfva uttaga tänder, då bot uneergås å Bogdaoffs Kontor Svartmunkegatan 125

Utlånas.

6,000 mark utlånas emot fullgod säkerhet antingen på en hand eller i mindre poster. Skriftlig anbud till 6,000 emottagas i detta blads tryckeri.

Brandförsäkrings Aktiebolaget
SVERIGE

meddelar alla slags brandförsäkringar till billiga premier genom **Carl Rosenius Jr**

STÄDERNAS
i FINLAND
BRANDSTODSBOLAG

för lösegendom
meddelar försäkring emot brandskada å allt slags lösegendom och varulager, förvarade inom denna stad eller dess närmaste granskap, till billiga premier genom

Henrik Backlund,
Bolagets Agent
Herrar Paul Wahl & Co kontor.

Brand- och Lifförsäkringsbolaget

meddelar Lifförsäkringar, Kapital och Brandförsäkringar, mot billiga premier, genom

N. A. Zilliacus.
G. Richardt och
Conrad Oldenburg,
å Clouberg & Co:s Bokhandel.

Försäkrings-Aktiebolaget

meddelar

Brandförsäkring dels på viss tid, dels för all framtid;

Lifförsäkring på lifstid med andel i bolagets vinst å motsvarande försäkringar: dels *halfva vinsten*, utan förhöjda premier;

dels *treffjededlar af vinsten*, mot förhöjda premier;

Lifförsäkring på kort tid. **Lifräntor, Kapital- och Utstyrselsförsäkring.**

F. MICHELSSON.

Annonsbyte.

Respektive annonsörer kunna genom Wiborgsbladet få sina annonser införda i samtliga af landets tidningar samt i S:t Petersburgs Herold, i hvilket blad annonspriset beräknas efter 10 kop. per petil rad.

F. B. K:s

Läsesal hålles öppen för kårens medlemmar alla helgdagar från kl. 10 f. m. till 10 e. m. och söcknedagar från 7-10 e. m. — **Läsebiblioteket** hålles öppet hvarje Fredag från kl 8-9 e. m.

Wiborg, N. A. Zilliacus' tryckeri, 1888.

häftigt språng, som skulle kastat en mindre vantarinnas ur sadeln, och flög derpå i vildt galopp framåt med sin lätta börda. Günther följde efter utan att försöka hinka upp henne, ty det föreföll hans vana ryttaröga, som om hon i detta ögonblick icke fullkomligt haft hästen i sitt våld, och han ville gifva Irene, hvars skicklighet som ryttarinna han kände, tid att lugna djuret. Detta gaf henne i själfva verket mera att göra än vanligt men hon strök hästens fina hals och den lugnade sig snart. Då Günther såg detta, förde han sin häst till Irenes sida och de jagade nu båda en stund genom de vackra vägarne i Bois de Vincennes. De hade kommit till en aflägsen öde del af densamma. Då gjorde Irene plötsligt halt. Günther stannade äfven. Hon vände sin häst och red några steg tillbaka, medan hennes ögon sökande sväfvade öfver marken.

"Ack, jag ber!" sade hon pekande på sitt ridspö, som fallit från hennes hand och nu låg midt på vägen några steg från Günther. Günther steg långsamt af, tog upp ridspöet och räckte det åt Irene. Hon fattade hans hand och höll den med en fast tryckning, han hade icke kraft att draga den tillbaka.

"Günther, se på mig," sade hon sakta. Han höjde sin blick och såg in i det bleka, sköna, lugna ansigtet. Hon böjde sig ner till honom och han kände hennes andedrägt på sin panna och sina kinder.

"Günther, håller du ännu en smula af mig? Säg! Jag vill nu göra allt som behagar dig! Jag vill icke mera plåga dig." Och för första gången efter långa, förfärliga månader kände han åter den berusande doften af hennes kyss. Men han kände sig icke ett ögonblick glad deröfver. Han var mera ledsen på sig sjelf och på henne än någonsin.

"Kan min kärlek icke mera göra dig lycklig?" frågade hon sorgset.

Han blickade förvirrad omkring sig. "Du har gjort mig olycklig," sade han, "må Gud förlåta dig."

"Och du vill icke förlåta mig?"

"Jag är olycklig," sade han, "obeskrifligt olycklig."

"Förlåt mig, min älskade, jag visste ej hvad jag gjorde."

Det lät så mildt, så ljuft, så vackert; det trängde som ett sött gift i hela hans väsen och kom honom att glömma allt. Han tog hennes

hand och förde den till sina läppar och derpå slog han sin arm om hennes hals och kyssade henne. Hon hade slutit ögonen och andades djupt och lugnt likt en sofvande. — Då hörde de genom den tysta skogen menskliga röster. De voro ännu långt borta, men de närmade sig. Günther svängde sig hastigt upp på sin häst och de redo vidare, han med upprörd blick, hon marmorblek, skön och kall. Efter en stund mötte de fyra soldater, ur garnisonen i Vincennes, undersåtsiga, solbrända, i jägaruniform. De buro med lätthet sina stora tornister och tunga gevär och tycktes icke gifva akt på dagens hetta. Framför de ridande skildes de åt och gingo två och två på hvardera sidan om dem.

"Ett vackert par," sade en af dem, då de voro förbi. "Vackra hästar, rikt folk, lyckliga menniskor!"

"Åh" menade hans granne. "Lyckliga? Fruntimret såg sorgsen och olycklig ut. De hafva väl äfven hvardera sin börda att bära, icke lättare än mitt tornister!"

Det kom denna eftermiddag icke till vidare förklaringar mellan Irene och Günther. Irene önskade inga sådana. Hon var i allmänhet icke mångordig och så länge allt till det yttre gick efter hennes önskan, bekymrade hon sig om ingenting annat. — Günther var medveten om att hafva varit eländigt svag. Men det var icke hans fel. Hans förebråelser skulle icke berört henne, hon skulle hafva smålett deråt och tillslutit hans mun med en kyss. — Intet ögonblick hängaf han sig åt det hopp att allt åter kunde blifva bra. Irene skulle åter öfvergifva honom, såsom hon redan en gång förut gjort. Han visste det. Och likväl hade han icke styrka att lösslita sig från henne.

De följande dagarne liknade dem han upplefvat med Irene, då hon tycktes besvara hans kärlek. Men Günthers förtroende till sin lycka var förstördt. Dyster, inåtvänd stod han vid hennes sida. Hon ville ej se det, ty det hade icke kunnat undgå henne, och hon väntade honom med öppna armar, då han närmade sig henne. Hon frågade honom: "Älskar du mig åter som förut?" Och hans stumma kyss var ett svar, som tillfredsställde henne. Men han vågade icke forska efter hennes kärlek. Han tog det hon gaf honom, för svag att kunna tillbakavisa det och medveten om sin oförmåga att kunna eröfra det tillbaka, om det åter skulle beröfvas honom. Han emottog en